

Pilar Pallarés (Culleredo, A Coruña, 1957)

Obra poética: *Entre lusco e fusco*, 1980. *Sétima soidade*, 1984.
Livro das devoracións, 1986.

No resplandor das horas
son o escriba sentado
e agardo a que o día esqueza
na miña tabuleta
un risco diagonal, o rosto dun efebo,
algo de sangue e espécias,
o aroma da artemisa,
as coxas imantadas dunha muller que danza.

Inábil para a vida,
transcrevo o que me excede,
fixo en trazos esguios o amor e os seus detritos,
a contracción das bocas no leito e na batalla,
as pupilas dos gatos.

Que os deuses me perdoen a renúncia
ao caudal da existencia:
deixo escoar as águas entre os dedos
e a miña xuventude,
e en tanto dilapido os meus minutos
reteño outras historias,
acaparo outros corpos
e aos seus membros precários dou a forma do eterno.

Quizais un día futuro,
cando as fauzes do tempo
tiveren devorado a miña carne
e a dos vermes da miña carne
e a xerazón seguinte,
alguén descorra o pó da tabuleta
e no fulgor extinto dos seus signos
me descifre,
para saber que eu fun o efebo e a donzela,
o elmo do guerreiro,
a raiz da artemisa,
a sede do felino,
o crisantemo.

(De *Livro das devoracións*)

Luísa Villalta (A Coruña, 1957)

Obra poética: *Múscia reservada*, 1991. *Rota ao interior do ollo*, 1995. *Ruído*, 1995. «Estudo das sombras», en *Revista Iberorrománica de Poesía*, UNED, Madrid, 1998.

ACABAREI por facer do poema a biografía,
 atar os días a xeito de tercetos encadeados
 e espetar-lle ao mundo que si, que é posíbel
 viver como vive a poesía, voar de aquí a alá
 nalgo tan sutil e ao mesmo tempo tan exacto.
 Mais que voar, aterro
 aterro nesta terra que me aterra
 con todo o meu amor nun puño e nun instante
 atiforrado de palabras, palabras de min mesma,
 na man esquerda, que tantas veces ondeou até cravar-se
 con docísimas ternuras no ollo temeroso e cego
 do cíclope tempo mórbido, alcohol e demais (era a época)
 misturando-se entre o vómito e a esperanza.
 Época que persevera en min e na conciencia,
 na amizade, iso, na amizade, ese animal violento
 engaiolando para sempre os corazóns-comisaria,
 os corazóns da terra, o día, a noite,
 a lembranza, unha historia transmitida.
 Agora hai outra man, e haberá outra na outra,
 un brazo en outro até outra aurora,
 a compartir no mesmo cónclave o pan e o viño
 e todos, sobre todo, a mesma mente como un río.

(De *Ruído*)

Gonzalo Navaza (Lalín, Pontevedra, 1957)

Obra poética: *Fábrica íntima*, 1991. *A torre da derrotA*, 1992.

ROSA COMÚN

Eu que crin ter nas mans esa flor prodixiosa
que só florece un día na existencia dos homes,
conservo o seu perfume cando pronuncio a rosa
que orballa o vapor dos arcanos dos nomes.

Se te busco na sombra pra que dances comigo
o son con que soñamos, alto, intenso, profundo,
é por darche esa flor en cantares de amigo
que dilatan o mundo.

Para ti que compléta-lo cosmos co hemisferio
de cóncavo atender ós sinos do meu canto
cultivo con amor esa flor do misterio
que ilumina o vivir e agarima no pranto.

Unha flor de palabras, palabras simplemente,
debuxada pra ti sobre o leito da area
para ti que compartes comigo este presente
que axiña ha de esvaerse cando encha a marea.

(De *Libra*, inédito)